

[Axel Kristensen.]

at der står ikke, at de skal gives, før de er afsluttet. Det har jeg heller ikke forlangt, men vil dog alligevel mene, at når ministeriet på egen hånd, uden at England har ønsket det, opstiller den linie, at man vil betale Englandsgælden, så er det en så væsentlig omstændighed i forhold til vareforsyningsudvalgets arbejde, at det burde være nævnt til os og forhandlet med os, inden det kom frem.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen siger, at vi har fået rigeligt med oplysninger. Ja, der er mennesker, der er nøjsomme, og der er mennesker, der er mindre nøjsomme. Det ærede medlem er altså fuldt ud tilfredsstillt ved, at man, efter at man i månedsvi har bedt om at få oplysninger om den ændrede stilling og balanceplanen, får eet eneste tal for den samlede eksportmængde, ikke engang eksporten delt op i landbrug og fiskeri, men bare eet tal. Hvis man er så nøjsom, kan man kalde det rigelige oplysninger.

Det er ikke rigtigt, at det, jeg har talt om, var selve Marshalloverenskomsten. Det var Marshallplanerne over, hvilke varer vi skulle købe o. s. v. Disse har vi ikke fået drøftet med ministeriet, inden afgørelsen blev truffet. Langtidsprogrammet fik vi heller ikke, inden afgørelsen var truffet, og der stod ikke noget om, at det bare var en skitse, der senere skulle tilbage til forhandling. Det forbavtede mig; at det kom tilbage, men det må vel være, fordi det ikke var godt nok; men der er ikke før nu, da vi angriber, at det ikke blev forelagt, før afgørelsen var truffet, blevet oplyst noget om, at det kun var en skitse, og jeg tvivler på, at denne forklaring er helt fyldestgørende.

Jeg er ganske enig med det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen i, at vi ikke skal administrere. Derfor tager vi også, når det drejer sig om administrative spørgsmål, det standpunkt, at det er ministeren, der sidder med administrationen, der må træffe afgørelse i disse spørgsmål. Jeg er enig med det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen i, at det er det væsentlige, hovedlinien, udvalget skal have, og det er derfor, jeg kritiserer, at de nævnte spørgsmål ikke har været forelagt os. Vi synes at være ganske enige på disse felter.

Den højtærede minister sagde: andre partier må også have ret til at sige noget. Ja, selvfølgelig, men hvis vort parti mener, at det er livsvigtigt, at den bedre økonomiske situation udnyttes rigtigt, så siger vi fra i dette spørgsmål, så siger vi, at hvis de øvrige partier i denne sal mener, at der skal

føres en anden politik, og vil give ministeren bemyndigelse hertil, så vil vi ikke være med, og det er da en meget naturlig ting. Jeg har redeligt erkendt, at man kan ikke løse disse opgaver uden bemyndigelse, og jeg har sagt, at forudsætningen for, at vi kan give bemyndigelsen, er, at vi nærer tillid til, at den bemyndigelse bruges rigtigt. Man giver ikke en mand i et firma prokura, hvis man ikke tror, at han er dygtig nok eller vil føre firmaet, således som man ønsker det ført. Her skal vi give et ministerium prokura til at tegne os, til at træffe afgørelse på alles vegne, og så må det være en forudsætning, at vi er sikre på, at det, der skal ske, er i overensstemmelse med, hvad vi mener tjener landet bedst. Jeg kan ikke se, at der er noget som helst uredeligt eller demagogisk i dette. Jeg erkender, at bemyndigelsen er nødvendig, jeg erkender, at der først nu er sket en afgørende forandring, men så må vi have ret til at sige, at det, der skal gives bemyndigelse til, skal være så klart fastlagt, at der ikke kan være tvivl om, hvilken politik der skal føres.

Den højtærede minister sagde, at forudsætningen for den tale, jeg havde holdt, var, at der nu måtte være balance mellem varemængden og pengemængden. Det er rigtigt, det er forudsætningen. Sålange der ikke er det, kan man ikke få et frit erhvervsliv, men efter min overbevisning nærmer man sig meget stærkt det punkt.

Jeg sagde også, at man ikke med sikkerhed kunne fastslå, når det var der, og jeg gjorde opmærksom på, at der er ingen Marshallvarer, der kan bruges til yderligere sanering, og derfor er den pengepolitik, som den højtærede regering vil føre, afgørende for, om man kan føre den politik, vi ønsker ført. Det forekommer mig — jeg kan huske fejl, men det tror jeg ikke jeg gør —, at den højtærede finansminister har sagt, at han mente, at man i og for sig var ved det stade, hvor man skulle overveje, om yderligere pengesaning var nødvendig. Men een ting kan jeg slå fast: hvis vi ikke er nået dertil, er det regeringens pligt at træffe foranstaltninger til at foretage en pengesaning og gøre den færdig. Det forekommer mig ikke, at regeringen har fremsat forslag eller sagt, at den ville gøre det, og det må vel være, fordi regeringen er enig med os i, at vi er ved at være ved vejs ende. Det betyder ikke, at vi er der fuldt og helt, men der er en afgjort forskel. Men hvis den højtærede handelsminister mener, at der stadig er en væsentlig mangel på balance mellem varemængde og pengemængde, er det hans pligt at sørge for, at